

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker
den 16/3-14

Kirkedag: 3.s.i fasten/B

Tekst: Mk 9,14-29

Salmer:

SK: 28 * 388 * 182 * 660 * 192,9 * 670,1+4

LL: 28 * 182 * 660 * 192,9 * 670,1+4

Så blev det aften og det blev morgen, den sjette dag.

Hvad mon Gud følte, denne sjette dag? Nu er værket endt, fuldendt. Og Gud kan betragte helheden, og Han synes, at det er godt. Mon ikke Gud har den samme følelse, som vi andre kan have, når noget lykkes. Forleden dag skulle jeg lave et affaldsstativ. Jeg manglede en god ide til at få plasticsækken fastholdt udspændt i stativet. En tur i Bauhaus gav en ide, og jeg tænkte, at måske kunne det bruges, og hvis ikke, så var det ikke så dyrt et fejlkøb. Men det var bare lige løsningen. Det var bare kronen på værket. Det var en rar følelse, at noget blev godt, selv om det kun var et affaldsstativ.

Det er en rar følelse, når vi kan stå på den sjette dag og glæde os over, at det var en god uge. Der er stor forskel på om vi kommer til weekenden og tænker, åh det var godt, endelig, eller vi pludselig opdager, at det er blevet weekend, for ugen var god og tiden gik bare. Når noget lykkes, giver det ikke bare en god følelse; det giver også overskud og velvære, og et boost af energi til næste opgave.

Hvad der ikke er med i dagens læsning fra skabelsesberetningen er, at Gud så på den syvende dag holder hvile. Det kan jeg godt lide. Selv om en opgave lykkes, så skal man ikke altid straks kaste sig over den næste. Så skal man

sætte sig ned og betragte og glædes og lade sig fylde af fryd over resultatet. Man skal pause den. Det har vi godt af.

Sådan som skabelsesberetningen fortæller om den sjette dag, får jeg altid denne følelse af lykke, fred, idyl, helhed, harmoni og hvad ellers kan nævnes i denne sammenhæng. Der er hyggeligt, dér på den sjette dag

i forklarelsens land,
hvor alt var et fuldkomment billede,
og lykken var evig og sand. (DDS 28,2)

Men det varer jo ikke ved. Vi behøver ikke læse i Bibelen for at erfare, at livet ikke længere er således. Når vi har pauset den og tager fat på næste opgave, ja så går det hele i stykker, for nu vil ingenting lige pludselig lykkes. Den næste telefonopringning har dårligt nyt, og hele livet vendes pludselig helt rundt. Det er de fleste menneskers erfaring, at der er rigtig meget i livet, der ikke lykkes i den fredfyldte helheds harmoni-betydning. Nogle gange er det bare en dum kommentar, der ødelægger billedet og laver en lille ridse i det. Andre gange er det katastrofer, der får hele billedet til at krakelere, og til at ligne et

Paradis, fjernt og forsvundet...
den ø, som er intetsteds til. (DDS 28)

Det er vores alles erfaring, at skabelseshavens helhed, den oplever vi kun glimtvis. Men vi skal være glade for, at vi har disse glimt og stunder af sjettedagens skabelsesglæde. For det minder os om, at selv om livet ikke længere er, som det var, så er det ikke ødelagt. Det er gået i stykker, men det er ikke lagt øde. Jeg tror, at livet er Guds billede og vi er skabt dermed og deri, og det ligger i os. Det ligger dybt i os, i de dybeste lag. Men det er der. Og det sker, at det kommer op til overfladen,

og vi genkalder os glæden over det gode, der lykkedes på sjettedagen. Ind imellem dukker det op, som foråret dukker op og viser os, at verden ikke er mørk, farveløs og livløs. Om end kun i glimt, så dog i et glimt,

som en lysning,
der strøg over marker og vand.
I strejf lå mit landskab forklaret
som livets og kærligheds land. (DDS 28)

Og vi ser os selv i skabelseshaven, hvor der er godt.

Det er helt anderledes udenfor. Der prøves kærligheden og engang imellem rækker den ikke langt nok; men må se sig magtesløs og sat ud af spillet.

Der udfordres vi i håbet. Både det helt jordnære håb vi har til morgendagen, at det må blive en god dag; men også de lidt større håb. Håb for hinanden, vore kære og hver vores større livsmål. Og de lidt større håb for verden og dens gang. Her udfordres vi også i det helt store håb, at hvad der var engang, skal igen engang blive, når vi igen får del i Guds fuldendte helhed og kan se og sige med Gud selv: Det er godt. Et håb, der glimtvis kommer til os; men samtidig udfordres af så meget andet håbløst.

Udenfor kommer troen ind imellem til kort. Troen rækker ikke langt nok til at bevare håbet og finde kærligheden. Troen mister sit fodfæste og kan ikke næres ved glimtene af Guds-herligheden.

Der var en, der engang sagde til mig, at når hun mødte modgang, så styrkede det hende bare endnu mere i hendes tro på Guds nærhed. Det drev hende til Gud, for hvor skulle hun

ellers gå hen, når livet gjorde ondt på hende? Jeg måtte sige til hende, at det jo var godt for hende; men det er ikke den eneste måde at reagere på det ituslåede liv på. Modgangen kan også meget nemt drive os bort fra Gud. Det er en katastrofe, når det sker, for hun har ret i, at der ikke er noget bedre sted at gå hen med sin fortvivlelse og magtesløshed end netop til Gud. Det er bare ikke sådan, det altid virker.

Evangelieteksten i dag viser os, hvad mange mennesker erfarer på forskellig vis livet igennem. Viser os den totale magtesløshed og fortvivlelse overfor noget ulykkeligt og ondt, der har ramt en, der står vort hjerte meget nær. Viser os et menneske, der har mistet troen på, at der er noget håb. Og det vil ikke være mærkeligt, hvis han har svært ved at se Guds kærlighed i livet.

Vi kan sagtens komme med en masse teologi om livet, og kærlighed og Guds nærvær. Vi kan sagtens tale faderen til døde og endnu mere fortvivlelse med teorier om Guds lytten til vore bønner og Hans opfyldelse af dem. Og hvad hjælper det? Det vil i denne sammenhæng virke som vand på en gås. Når vi står i den livssituation, hvor livet er truet på det største og kæreste, når livet er truet på livet, da kan vi nemt ende i fortvivlelse, magtesløshed og vantro. Da kan vi have svært ved at glædes over de paradisiske glimt, for vi kan ikke se det uden i samme moment at sige og tænke: Jamen, det går jo i stykker.

Og når vi så også kan komme i den situation, at vi konstaterer, at vor tro også er gået i stykker, så er der ikke meget at komme efter.

Har vi det sådan, så kan dagens evangelium og ord fra Jesus godt virke som en kæmpe stor beskidt støve, der træder lige ned i vore åbne sår og skrøbelige liv. ”Alt er muligt for den, der

tror!” siger Jesus. Det er lige før jeg vil sige, at noget mere ubarmhjertigt at sige i den givne situation, skal man sandelig lede længe efter. Det er da både at stikke en kniv i ryggen og så gnide godt med salt rundt i såret. Og det er så nærliggende at nå til den konklusion: OK. Så skyldes det hele altså bare min vantro! Måske ikke ulykken, men den manglende udbedring af skaden gør. Jeg tror åbenbart bare ikke nok.

Og det standser ikke med det. ”Den slags kan kun drives ud ved bøn.” Jeg vil godt lige blive ved det, inden jeg igen vender tilbage til det med troen. Det er nemlig meget vigtigt, at vi hører Jesu ord om bøn i den rigtige sammenhæng. Det handler nemlig ikke om, at vi kan blive raske af vore sygdomme ved bøn. Det handler om åndsbesættelse og uddrivelse, hvilket man godt kan blive syg af, men det er ikke sygdom, sådan i gængs forstand. Jesus langer altså ikke ud efter, at vi kan blive helbredt, om bare vi beder nok.

Men åndsmagterne, dem magter vi ikke. Dem magter kun Jesus. I nogle håndskrifter, og i parallelberetningen hos Matthæus, står der, at det kun kan ske ved ”bøn og faste.” Bøn og faste er udtryk for at vide sig totalt afhængig af Jesus. Så det er rigtigt nok, når disciplene ikke kunne drive den ud. Kun Jesus kan drive ånder og dæmoner ud, og vi kan kun være hans redskaber, når vi totalt overgiver os i Jesu magt og myndighed. At drengen ikke bare er syg, men dæmonbesat, kan jo ses af det, der sker med drengen, fortalt i begyndelsen af beretningen. Mange i vore dage træder mere end et skridt tilbage, når vi begynder at tale om dæmoner og onde ånder. Og vi skal nok også passe på med at dæmonisere alt, hvad der gør ondt. Men jeg er ikke i tvivl om, at dæmoner findes, og mennesker kan blive besat af dem. Og mod dem, hjælper kun Jesus.

Men tilbage til det med troen. Her deler jeg vilkår med faderen til den åndsbesatte dreng. Jeg tror heller ikke, så det umulige bliver muligt. Og hvis det ikke at have så stor tro, er vantro, så vil jeg stille mig ved faderens side og sige til Jesus: Så er vi to! Men, hvis Jesus fastholder sine udsagn, så bliver tro en præstation. Så bliver tro en lykke-faktor. Men det bliver samtidig en endeløs kamp for at erhverve mere tro. Det bliver absurd nådesløst, for hver gang jeg tror, jeg har tro nok, så kan Gud jo bare sige: Nej, der skal mere til. Og hver gang jeg stilles i en situation, hvor livet er gået i stykker, så bombes min tro helt tilbage til nulpunktet, og kun vantroen råder. Det er da fortvivlende. Og hvornår er nok nok? Hvornår er der tro nok? Er det så ubarmhjertigt, at når livet bringer os helt ud i tovene, og vi kun kan sige ”Hvis”, så standser al nåde?

Jeg kan kun konstatere, at jeg kan ikke altid tro det umulige muligt. Men jeg kan tro på ham, for hvem alt er muligt. Jeg kan tro på ham, for hvem alt er muligt, fordi han er det hele og ubrudte billede af livet, som det var på sjattedagen. Han stod og så på det og glædede sig over, hvor godt det var. Og Han ved, at det skal det blive igen. Han ved, at det er muligt, at reparere det ituslåede.

Jesu indtræden i vore liv er glimtet af, at livet ikke er lagt øde. Livet har sit himmelske og guddommelige billede af det fuldbragte. Og Jesus er den, der tro imod det billede lever for at gøre det til vores virkelighed og ikke kun til glimt. Det kan synes som en umulig opgave, når vi kigger rundt omkring i livet. Men det er det ikke. Jesus har gjort det umulige, og som Gud Herren stod og så på sjattedagen og konstaterede, at det var godt, således så Herren Jesus på manden og kvinden, der stod ved hans kors, og han sagde: Det er fuldbragt!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen